A NEST OF FEELINGS
“भावनांचं घरटं”

डॉ. छाया लंजे

BlueRose ONE.com
Stories Matter
NewDelhi • London

BLUEROSE PUBLISHERS
India | U.K.

Copyright © Dr. Chhaya Lanje 2026

All rights reserved by author. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the author. Although every precaution has been taken to verify the accuracy of the information contained herein, the publisher assumes no responsibility for any errors or omissions. No liability is assumed for damages that may result from the use of information contained within.

BlueRose Publishers takes no responsibility for any damages, losses, or liabilities that may arise from the use or misuse of the information, products, or services provided in this publication.

BlueRose ONE.com
Stories Matter
NewDelhi • London

For permissions requests or inquiries regarding this publication, please contact:

BLUEROSE PUBLISHERS
www.BlueRoseONE.com
info@bluerosepublishers.com
+91 8882 898 898
+4407342408967

ISBN: 978-93-7542-426-0

Cover design: Daksh
Typesetting: Tanya Raj Upadhyay

First Edition: February 2026

प्रस्तावना

सगळ्या वाचकांना माझे नमस्कार

मी डॉ. छाया नीलकंठ लंजे छोटासा प्रयत्न करून माझ्या मनातील शब्दांना कागदावर उतरविण्याचा प्रयेत्न केला. मी आनंदराव कापगते यांची मुलगी अगदी लहान खेड्यापाड्यातून आपले आयुष्य घडवत आपल्या स्वप्नाच्या जगात गेली. माझे जीवनाचे ध्येय हे साधारण नव्हते. मी अगदी २३ वर्षाच्या वयात एक २ मुलांची आई (स्टेप मदर) बनली. आयुष्य जगत्तांना आपल्या खांद्यावरची जबाबदारी स्वतःच सोडवायची असते हे मला माझ्या आयुष्याने शिकवले. माझ्यालहान पनापासून माझ्या आई वडिलांनी स्वप्न पहायला शिकवले. खेड्यात राहून पण कधीच कोणत्या गोष्टीला नकार दिले नाही. आम्ही तीन भावंड पण आमचे पालन पोषण आणि शैक्षणिक प्रगती हि माझ्या आईवडिलांच्या छान विचारांमुळे झाली. माझे तिन्ही मुले माझी शक्ती, माझे आधार, आहेत. आमचे कुटुंब हे फुलांच्या झाडासारखी आहे. मी माझे मनोगत मांडत सगळया माझ्या मित्र मंडळी, कुटुंबातील सहकारी आणि सगळ्यानचे आभार मानते.

डॉ. छाया लंजे

अनुक्रमाणिका

कविता १ : मायेची शिदोरी.. 1

कविता २ : कष्टांची माती.. 2

कविता ३ : शांत बळ.. 3

कविता ४ : घर म्हणजे आईवडील 4

कविता ५ : त्यागाचं सोनं.. 5

कविता ६ : न बोललेलं प्रेम.. 6

कविता ७ : संस्कारांची शिदोरी.. 7

कविता ८ : आयुष्याचं देणं.. 8

कविता ९ : कृतज्ञतेचं वंदन.. 9

कविता १० : पार्टनर.. 10

कविता ११ : मोठेपण 11

कविता १२ : सावली.. 12

कविता १३ : जबाबदारीचं नातं 13

कविता १४ : समज 14

कविता १५ : त्यांची सोबत 15

कविता १६ : घडवणूक 16

कविता १७ : आधार 17

कविता १८ : एकत्रित बंध.. 18

कविता १९ : वयाने लहान, स्वप्नांनी मोठे 19

कविता २० : बहिणीचं धैर्य 20

कविता १९ : शिकवणीतून बंध 21

कविता २० : स्वप्नांची वाट.. 22

कविता २१ : भावंडांचं प्रेम.. 23

कविता २२ : कुटुंबाचा बंधारा..24
कविता२ २२ : अभिमान 25
कविता २३ : तीन आधार 26
कविता २४ : जबाबदारीचं बळ 27
कविता २५ : आईपण 28
कविता २६ : शिक्षण आणि संसार..29
कविता २७ : मुलांची साथ...30
कविता २८ : रिस्क आणि निर्णय 31
कविता २९ : बालपणाची जपणूक..32
कविता ३० : प्रेरणा 33
कविता ३१ : योग्य संगत..34
कविता ३२ : गुरुजन..35
कविता ३३ : मैत्रीण...36
कविता ३४ : वळणदार वाट 37
कविता ३५ : न दिसणारी साथ 38
कविता ३६ : संगतीचा प्रकाश...39
कविता ३७ : नात्यांची परीक्षा 40
कविता ३८ : शिकवण 41
कविता ३९ : वेळ सांगते सगळं 42
कविता ४० : मनाचा आधार...43
कविता ४१ : उभं राहणं 44
कविता ४२ : आमची फॅमिली...45
कविता ४३ : नकळत दिलेला आधार 46
कविता ४४ : मार्गदर्शन 47
कविता ४५: निर्णय...48

कविता १ : मायेची शिदोरी

आई म्हणजे न संपणारी माया,
वडील म्हणजे थांब न घेणारी छाया.
कधीच कुणाचं वाईट न करणारी आई,
दुःख अंगावर घेऊनही हसणारी आई.
हृदय थकले तरी आशा तुटली नाही,
जीवनाशी लढत राहिली, हरली नाही.
गरिबीतून शिकवले स्वप्न पाहायला,
वडिलांनी शिकवले उभं राहायला.
मुलांचं सुख हाच त्यांचा धर्म होता,
त्यांच्या त्यागावर माझं आयुष्य उभं होतं.

कविता २ : कष्टांची माती

कष्टांच्या मातीतून फुललेलं आयुष्य,
आईवडिलांनी घडवलं माझं भविष्य.
आईने दुःख कधी ओठांवर आणलं नाही,
वडिलांनी थकवा कधी दाखवला नाही.
दोन वेळच्या भाकरीत स्वप्नं मिसळली,
त्यांच्या घामात माझी ओळख घडली.
मुलांचं संगोपन हाच ध्यास होता,
त्यांच्या जगण्याचा तोच श्वास होता.
आज मी उभी आहे अभिमानाने,
त्यांच्या संस्कारांच्या सावलीने.

कविता ३ : शांत बळ

आई शांत, तरी आतून खूप मजबूत,
वडील अबोल, पण आधार अतूट.
हृदयावर आघात आला तरी
आईचं मायेचं रूप बदललं नाही.
वडिलांनी शिकवलं सहनशीलतेचं बळ,
कठीण काळातही धरायला धैर्याचं कळ.
गरिबीने त्यांना मोडलं नाही,
मुलांच्या स्वप्नांना थांबवलं नाही.
त्यांचं आयुष्य म्हणजे त्यागाची कथा,
माझं यश म्हणजे त्या कथेला मिळालेली दिशा.

कविता ४ : घर म्हणजे आईवडील

घर भिंतींनी नाही, माणसांनी बनतं,
आईवडिलांच्या प्रेमाने ते जिवंत राहतं.
आईने दिला मायेचा आधार,
वडिलांनी दिला कष्टांचा आकार.
दुःख आलं, आजार आलं तरी
आई कधी कमकुवत झाली नाही खरी.
मुलांचं संगोपन हाच त्यांचा संसार,
स्वतःसाठी त्यांनी मागितला नाही आधार.
आज माझ्या आयुष्याची मजबुती,
ती त्यांच्या प्रेमाचीच साक्ष देते खरी.

कविता ५ : त्यागाचं सोनं

आईचं हृदय सोन्यासारखं शुद्ध,
वडिलांचं मन कर्तव्याने भरलेलं अढळ.
कधी कुणाचं वाईट न करता जगले,
दुःखाशी मैत्री करून पुढे चालले.
गरिबीतून शिक्षणाचं दीप लावला,
माझ्या आयुष्याला उजेड दिला.
मुलांचं भवितव्य हाच त्यांचा स्वप्न,
त्यासाठी त्यांनी विसरलं स्वतःचं जगणं.
आज मी सक्षम आहे त्यांच्या त्यागामुळे,
माझं प्रत्येक पाऊल त्यांच्या आशिर्वादामुळे.

कविता ६ : न बोललेलं प्रेम

आईचं प्रेम शब्दांत मावणारं नाही,
वडिलांचं कष्टाचं प्रेम दिसणारं नाही.
त्यांनी बोलून कमी, करून जास्त दाखवलं,
मुलांच्या भविष्यासाठी स्वतःला विसरलं.
हृदय थकलं तरी आई थांबली नाही,
वडिलांची आशा कधी मावळली नाही.
गरिबी त्यांना हरवू शकली नाही,
त्यांच्या मूल्यांना तोडू शकली नाही.
आज मी जे काही आहे,
ते त्यांच्या न बोललेल्या प्रेमामुळे आहे.

कविता ७ : संस्कारांची शिदोरी

आईवडिलांनी दिली संस्कारांची शिदोरी,
जी आयुष्यभर पुरेल इतकी मोठी.
आईची दया, वडिलांचं शिस्तीचं बळ,
या दोहोंनी घडवलं माझं व्यक्तिमत्व सकळ.
हृदयावर आघात आला तरी
आईचं जगणं थांबलं नाही खरी.
मुलांचं संगोपन हाच त्यांचा धर्म,
त्यातच त्यांनी शोधलं जीवनाचं कर्म.
आज मी मजबूत उभी आहे जगात,
त्या शिदोरीच्या आधारावर प्रत्येक पावलात.

कविता ८ : आयुष्याचं देणं

आईवडिलांनी दिलं आयुष्याचं देणं,
त्याग, कष्ट आणि प्रेमाचं सोनं.
गरिबीच्या वाटेवरून चालताना,
माझं भविष्य त्यांनी हातात धरताना.
आईने शिकवलं माणूसपण,
वडिलांनी शिकवलं आत्मसन्मान.
दुःख आलं, संकट आलं तरी
मुलांचं सुख कधी विसरले नाही खरी.
आज मी उभी आहे स्वतःच्या पायावर,
ते फक्त त्यांच्या त्यागाच्या आधारावर.

कविता ९ : कृतज्ञतेचं वंदन

आईवडील म्हणजे देवाचं रूप,
त्यांच्या प्रेमाला नाही कोणतं मोजमाप,
आईच्या त्यागाने मला घडवलं,
वडिलांच्या कष्टांनी मला उंचावलं.
हृदय थकलं तरी आई लढत राहिली,
वडिलांची आशा कधीच न विझली.
मुलांचं संगोपन हेच त्यांचं आयुष्य,
त्यातच सामावलेलं त्यांचं संपूर्ण भविष्य.
आज मी नोकरीत मजबूत उभी आहे,
हे यश आईवडिलांच्या चरणी अर्पण आहे.

कविता १० : पार्टनर

ते श्रीमंत होते, पण मनाने अधिक मोठे,
गरिबी न पाहता त्यांनी मला आपले केले.
समाजाच्या नजरा प्रश्न विचारत होत्या,
पण त्यांच्या विश्वासाने मला ओळख दिली.
पहिल्या पत्नीची सावली अजून होती,
दोन कोवळी मुलं जबाबदारी बनून होती.
त्या जबाबदारीत मी स्वतःला हरवलं नाही,
तर नव्याने घडवलं, कधीच थांबली नाही.
त्यांच्या साथीत मी उभी राहिले,
आणि आयुष्याने मला स्वीकारलं.

कविता ११ : मोठेपण

धन नव्हे तर श्रीमंत मन मोठे होत
माणूसपण त्यांना महत्त्वाचं वाटतं.
समाज म्हणाला "हे सोपं नाही",
पण त्यांनी विश्वास ठेवला, तो तुटला नाही.
दोन लहान जीव त्यांच्या आयुष्यात होते,
मी त्यांना आईच्या मायेने कवेत घेतले.
२३ व्या वर्षी शिक्षण पूर्ण करताना,
मी आयुष्याची खरी परीक्षा देत होते.
त्यांच्या आधाराने मी टिकले,
आणि स्वतःचं अस्तित्व जपले.

कविता १२ : सावली

ते माझ्यासाठी छत झाले,
वादळातही स्थिर राहिले.
पहिल्या नात्याची वेदना होती,
तरी माझ्या वाटेला त्यांनी अडथळा दिला नाही.
मुलं त्यांच्या डोळयांत स्वप्नं होती,
मी ती आईच्या ममतेने जपली.
स्वतः शिकत, स्वतः घडत गेले,
अडचणींना सामोरी जात पुढे चालत गेले.
त्यांच्या शांत पाठिंब्याने,
माझं आयुष्य आकाराला आलं.

कविता १३ : जबाबदारीचं नातं

प्रेमापेक्षा आधी जबाबदारी आली,
पण त्या जबाबदारीतच माया फुलली.
दोन लहान हात माझ्यावर विसंबले,
मी त्यांना माझ्या ह्रदयात सामावले.
त्यांनी कधी मला कमी ठरवलं नाही,
माझ्या संघर्षाला थांबवलं नाही.
२३ व्या वर्षी शिक्षण पूर्ण करताना,
स्वप्नं आणि संसार दोन्ही सांभाळताना.
त्यांच्या विश्वासामुळे मी जिंकले,
आणि स्वतःला सिद्ध केले.

कविता १४ : समज

समाज पाहत होता वर्ग, परिस्थिती,
पण त्यांनी पाहिली माझी माणुसकी.
श्रीमंती त्यांच्या हातात होती,
पण साधेपण त्यांच्या स्वभावात होत.
पहिल्या पत्नीची आठवण जपली,
तरी माझ्या अस्तित्वाला जागा दिली.
मुलांना घडवताना मी घडत गेले,
स्वावलंबनाचा अर्थ शिकवत गेले.
त्यांच्या समजूतदार साथीत,
मी स्वतःला पूर्ण केले.

कविता १५ : त्यांची सोबत

ते पुढे चालत नव्हते, सोबत चालत होते,
माझ्या प्रत्येक अडचणीत थांबत होते.
मुलांचं पालन-पोषण करताना,
स्वतःचं शिक्षण पूर्ण करताना.
कधी थकलं, कधी रडलं आयुष्य,
पण त्यांनी कमी केलं नाही माझं महत्त्व.
समाजाच्या प्रश्नांपुढे ते उभे राहिले,
आणि मला निर्धास्तपणे जगू दिले.
त्यांच्या सोबतीने मी शिकले,
स्त्री असण्याचा अभिमान जपल

कविता १६ : घडवणूक

ते माझे नव्हते फक्त पती,
तर माझ्या स्वप्नांचे साक्षी होते .
दोन मुलं माझ्या कुशीत वाढली,
त्यांना संस्कारांची शिदोरी दिली.
भावनिक, सामाजिक, स्वावलंबी,
अशी त्यांची घडवणूक केली.
माझ्या अडचणी त्यांनी ओळखल्या,
पण माझी लढाई माझीच राहू दिली.
त्यांच्या विश्वासामुळे मी घडले,
आणि त्यांच्यासोबत कुटुंब उभारले.

कविता १७ : आधार

ते गाजत नव्हते, पण ठाम होते,
माझ्या यशावर आनंद मानत होते.
माझ्या संघर्षाला नाव दिलं नाही,
पण अडथळा कधीच आणला नाही.
मुलांना आईची माया मिळावी,
म्हणून माझ्यावर विश्वास ठेवला.
स्वतःच्या आयुष्यातील वेदना जपून,
माझ्या स्वप्नांना मोकळं केलं.
त्यांचा शांत आधार,
माझ्या आयुष्याचं बळ ठरला.

कविता १८ : एकत्रित बंध

भाऊ-बहीण माझ्या आयुष्यात प्रकाश,
वयाने लहान, पण आत्म्यात मोठे खास.
स्वतःच्या मेहनतीने त्यांनी स्वप्न गाठले,
अहोरात्र परिश्रम, ध्येय पूर्ण केले.
लहान बहिण, तरी निर्णयांना सामोरं गेली,
प्रत्येक अडचणीत मार्ग स्वतः शोधली.
आपापसात शिकवण, आपापसात आकलन,
कुटुंबासाठी निर्माण झाला छान बंधन.
एकत्र उभे राहतो, सुख-दुःख वाटतो,
एकमेकांच्या प्रेमाने आयुष्य समृद्ध होतं.

कविता १९ : वयाने लहान, स्वप्नांनी मोठे

भाऊ-बहिण वयाने माझ्यापेक्षा लहान,
पण स्वप्नांनी होते नेहमीच महान.
स्वतःच्या मेहनतीने त्यांनी मार्ग शोधले,
परिश्रमांच्या जोरावर ध्येय गाठले.
रात्र-दिवस कष्ट त्यांच्या अंगी भिनले,
स्वप्नांच्या पलीकडे यश त्यांनी मिळवले.
मदतीपेक्षा त्यांनी आत्मविश्वास निवडला,
प्रत्येक यशाने कुटुंबाचा मान वाढवला.
लहानपण मागे राहिलं कधीच नाही,
त्यांची जिद्द पाहून अभिमान वाटतो खूपच खरी.

कविता २० : बहिणीचं धैर्य

लहान बहिण, पण मनाने खूप मजबूत,
निर्णय घेताना ती कधीच न डगमगत.
समोर आलेल्या अडचणींना भिडते,
प्रत्येक प्रश्नातून नवा मार्ग काढते.
ती शिकते, समजते, पुढे जाते,
स्वतःच्या क्षमतेवर पूर्ण विश्वास ठेवते.
तिचं धैर्य आम्हा सगळ्यांना शिकवतं,
स्त्री असूनही ती खंबीर उभी राहते.
ती फक्त बहिण नाही, प्रेरणा आहे,
आमच्या घरातली अभिमानाची ओळख आहे.

कविता १९ : शिकवणीतून बंध

आम्ही एकमेकांकडून शिकत गेलो,
चुका समजून घेत पुढे सरकलो.
बहिणीची समज, भावाचं धैर्य,
या दोहोंनी वाढवलं घराचं वैभव.
कोणी कमी, कोणी मोठा नाही,
सगळ्यांची मेहनत सारखीच आहे खरी.
मतभेद आले, तरी मनभेद नाही,
एकमेकांशिवाय आमचं अस्तित्व नाही.
शिकवणीतूनच प्रेम वाढत गेलं,
आणि कुटुंबाचं बंध अधिक घट्ट झालं.

कविता २० : स्वप्नांची वाट

स्वप्नं पाहणं त्यांनी लहानपणीच शिकलं,
ती पूर्ण करण्यासाठी आयुष्य झोकून दिलं.
आराम नाही, तक्रार नाही,
फक्त मेहनतीवर निष्ठा खरी.
रस्ता कठीण होता, काट्यांनी भरलेला,
तरी त्यांनी हार मानली नाही क्षणभरही.
प्रत्येक पाऊल स्वप्नांकडे नेणारं,
प्रत्येक कष्ट यशाकडे झुकणारं.
आज जे काही ते झाले आहेत,
ते त्यांच्या मेहनतीचं फलित आहे.

कविता २१ : भावंडांचं प्रेम

भांडणं झाली, मतभेद झाले,
तरी प्रेम कधी कमी झाले नाही.
सुखात हसत, दुःखात सोबत,
भावंडांचं नातं आहे अनमोल संपत्त.
एक पडलं तर दुसरं उभं राहतं,
कोणी हरलं तर दुसरं धीर देतं.
हे नातं स्वार्थाविना जोडलेलं,
मनाने, कष्टाने जपलेलं.
भावंडांचं प्रेम म्हणजे शक्ती,
आयुष्याला दिशा देणारी मूर्ती.

कविता २२ : कुटुंबाचा बंधारा

वेगवेगळे स्वभाव, वेगवेगळी वाट,
पण कुटुंबासाठी एकच साथ.
भावा-बहिणींची मेहनत एकत्र,
घरात दिसतो समाधानाचा झरा.
कोणी पुढे, कोणी मागे नाही,
प्रत्येकाचं यश सगळ्यांचं आहे खरी.
शिकवण, समज, आणि साथ,
यातूनच तयार झाला आमचा बंधारा खास.
हा बंध नुसता रक्ताचा नाही,
तर विश्वासाने बांधलेला आहे.

कविता२ २२ : अभिमान

माझे भाऊ-बहिण माझा अभिमान,
त्यांच्या मेहनतीला नाही कोणतं मोजमाप जाण.
वय लहान, पण विचार प्रगल्भ,
ध्येयाकडे नेणारे त्यांचे पाऊल अढळ.
स्वतःच्या कष्टावर त्यांनी जग घडवलं,
स्वप्नांच्या पलीकडे जाऊन यश मिळवलं.
त्यांच्या संघर्षात प्रेम मिसळलेलं,
कुटुंबासाठी सगळं अर्पण केलेलं.
आज मी त्यांच्याकडे पाहते,
आणि मनापासून धन्यवाद देते.

कविता २३ : तीन आधार

तेव्हा वय होतं फक्त तेवीस,
पण जबाबदाऱ्या होत्या आयुष्याएवढ्या विशाल.
तीन लहान जीव माझ्या कुशीत आले,
आईपण मी मनापासून स्वीकारले.
शिकत होते, घडत होते, थांबले नाही,
घर-संसार-नाती सांभाळताना हरवले नाही.
स्टेप मदर असूनही माया कमी झाली नाही,
प्रत्येक अडचणीत मी मागे फिरले नाही.
मुलांच्या हसण्यात मला बळ मिळालं,
आणि आयुष्याने मला खऱ्या अर्थाने घडवलं.

कविता २४ : जबाबदारीचं बळ

घराची धुरा खांद्यावर होती,
आणि शिक्षणाची स्वप्नं डोळ्यांत होती.
मुलं लहान, प्रश्न मोठे,
तरी माझे पाय कधी थरथरले नाहीत.
नातेसंबंध, रेस्तेदारी सगळं सांभाळलं,
कर्तव्यापुढे कधी स्वतःला ठेचाळलं नाही.
जोखीम घेतली, निर्णय घेतले,
प्रत्येक अडथळा पार करत गेले.
मुलांनी दिलेली शांत साथ,
माझ्या प्रवासाचं खरं सामर्थ्य ठरली.

कविता २५ : आईपण

मी जन्म दिला नसला तरी,
आईपण मी मनापासून जगले.
तीन बालपणं माझ्या हातात होती,
मी त्यांना मायेने घडवले.
रात्र जागून, दिवस झेलून,
मी स्वतःला कधी थांबवले नाही.
स्टेप मदरचा शिक्का समाजाने दिला,
पण आई म्हणून मी स्वतःला सिद्ध केलं.
मुलांच्या डोळ्यातील विश्वास,
माझ्या आयुष्याचं खरं यश आहे.

कविता २६ : शिक्षण आणि संसार

पुस्तकं एका हातात,
दुसऱ्या हातात जबाबदाऱ्या.
आई, पत्नी, विद्यार्थिनी,
तीन भूमिका एकाच वेळी.
थकवा आला, पण हार नाही,
स्वप्नं सोडणं मला जमलं नाही.
मुलांच्या बालपणात मी स्वतः हरवले,
पण त्याच काळात मी पूर्ण झाले.
आज मागे वळून पाहताना,
अभिमानाने मान उंचावते.

कविता २७ : मुलांची साथ

मी शिकत होते, ते समजून घेत होते,
माझ्या संघर्षात तेही सहभागी होते.
थेट न बोलता त्यांनी साथ दिली,
माझ्या थकलेल्या मनाला उभारी दिली.
आई थकली आहे हे त्यांनी ओळखलं,
आणि लहान वयात मोठेपण दाखवलं.
माझ्या यशात त्यांचा वाटा आहे,
हे मी शब्दात सांगू शकत नाही.
मुलं माझी ताकद बनली,
आणि मी स्वतःवर विश्वास ठेवला.

कविता २८ : रिस्क आणि निर्णय

सोप्या वाटा मी निवडल्या नाहीत,
कठीण निर्णय घेताना घाबरले नाहीत.
जोखीम घेतली, कारण थांबणं शक्य नव्हतं,
तीन आयुष्य माझ्यावर विसंबलेली होती.
घर, नाती, संसार, शिक्षण,
सगळ्यांचा समतोल मी साधला.
स्टेप मदर असूनही,
आईपणाला कधी कमी पडू दिलं नाही.
प्रत्येक गड मी जिंकत गेले,
कारण ध्येय स्पष्ट होतं.

कविता २९ : बालपणाची जपणूक

मुलांचं बालपण माझं प्राधान्य होतं,
स्वतःच्या थकव्यापेक्षा त्यांचं हसू महत्त्वाचं होतं.
खेळ, शाळा, भावना, स्वप्नं,
मी सगळं जपलं मनापासून.
आई म्हणून मी कठोरही झाले,
पण प्रेम कधी कमी केलं नाही.
स्टेप मदर असूनही,
त्यांना कधी पोरके वाटू दिलं नाही.
त्यांच्या सुरक्षित हसण्यात,
माझं यश लपलेलं आहे.

कविता ३० : प्रेरणा

मी उदाहरण नाही, मी प्रवास आहे,
संघर्षातून घडलेली एक ओळख आहे.
तेवीसाव्या वर्षी सुरू झालेली वाट,
आज ४० पार करत अभिमानाने पूर्णत्वाकडे जाते.
तीन मुलं, असंख्य जबाबदाऱ्या,
तरी शिक्षणाचं स्वप्न जपलं.
स्टेप मदर, पण पूर्ण आई असते,
हे मी आयुष्याला दाखवलं.
माझी कहाणी सांगते इतकंच,
धैर्य असेल तर काहीही अशक्य नाही.

कविता ३१ : योग्य संगत

माझ्या वाटेवर जे जे आले,
ते मला पुढे नेणारेच ठरले.
कुणाचीही वाईट संगत लाभली नाही,
माझं मन कधी भरकटलं नाही.
मित्र-मैत्रिणी आधार बनले,
गुरुजन दिशा दाखवणारे ठरले.
लहानपणापासून योग्य वळण मिळालं,
म्हणून आयुष्य सरळ मार्गावर चाललं.
अप्रत्यक्ष साथ लाभली फार,
तीच माझ्या यशाची खरी धार.

कविता ३२ : गुरुजन

गुरुजनांनी दिली प्रकाशाची वाट,
अंधारातही दिसली मला दिशा ठाम.
शब्द कमी, पण अर्थ खोल
त्यांच्या शिकवणीने आयुष्य झालं मोल.
माझ्या पावलांना आकार मिळाला,
स्वप्नांना शिस्तीचा पाया मिळाला.
आज जिथे मी उभी आहे,
त्या वाटेवर गुरूंचा हात आहे.

कविता ३३ : मैत्रीण

मैत्रीण म्हणजे सावलीसारखी,
दुःखात जवळ, सुखात न भिडणारी.
माझ्या थकलेल्या मनाला ओळखणारी,
न बोलता आधार देणारी.
चुकीच्या वाटेपासून तिने साथ दिलं,
योग्य निर्णय घेण्याचं बळ दिलं.
माझ्या स्वप्नांवर विश्वास ठेवणारी,
माझ्या क्षमतेची आठवण करून देणारी.
ती सोबत नसली तरी,
तिची साथ लाखमोलाची ठरली.

कविता ३४ : वळणदार वाट

आयुष्याची वाट वळणदार होती,
पण संगत नेहमी योग्यच होती.
कोणी भरकटू दिलं नाही,
कोणी कमी लेखलं नाही.
मित्र, मैत्रिणी, गुरुजन,
सगळ्यांनी दिलं सकारात्मक बळ.
त्यांच्या शब्दांनी मला थांबवलं,
चुकीच्या वळणापासून वाचवलं.
माझं आयुष्य जे घडलं,
ते योग्य संगतीमुळेच घडलं.

कविता ३५ : न दिसणारी साथ

साथ नेहमी दिसतेच असं नाही,
पण ती मनात खोलवर राहते खरी.
एक शब्द, एक सल्ला,
आयुष्य बदलणारा ठरला.
माझ्या संघर्षाच्या पाठीमागे,
अनेक शुभेच्छा उभ्या होत्या.
त्या न बोललेल्या प्रार्थना,
माझ्या यशाचा पाया ठरल्या.
मित्र-मैत्रिणींची अप्रत्यक्ष साथ,
माझ्या आयुष्याची खरी संपत्ती

कविता ३६ : संगतीचा प्रकाश

वाईट अंधाराला दूर ठेवणारी,
चांगुलपणाचा प्रकाश देणारी.
माझ्या आजूबाजूची माणसं,
नेहमीच योग्य दिशा दाखवणारी.
त्यांनी मला जपलं, घडवलं,
माझ्या चुका समजून घेतल्या.
माझ्या क्षमतेवर विश्वास ठेवला,
आणि मला स्वतःवर विश्वास ठेवायला शिकवलं.
ही संगत माझं भाग्य आहे,
जी आयुष्यभर साथ देणारी आहे.

कविता ३७ : नात्यांची परीक्षा

नाती फक्त शब्दांनी जुळत नाहीत,
ती वेळेच्या कसोटीवर तपासली जातात.
सुखात सगळे आपले वाटतात,
दुःखात खरी ओळख पटते.
कोणी जवळ असूनही दूर राहतात,
कोणी दूर असूनही साथ देतात.
रक्ताने नाही, कृतीने नातं ठरतं,
हे आयुष्य हळूहळू शिकवतं.
आपले–परके वेगळे ओळखायला,
वेळच खरी गुरू ठरते.

कविता ३८ : शिकवण

नात्यांतूनच आयुष्य शिकतं,
कोणासाठी किती झुकायचं हे कळतं.
जिथे समज असते, तिथे नातं टिकतं,
जिथे स्वार्थ असतो, तिथे ते तुटतं.
शब्द गोड असतात सगळ्यांचे,
पण कृतीच खरी ओळख देतात.
कधी आपलेच दुखावतात,
कधी अनोळखीच सावरतात.
ही शिकवण कठीण असते,
पण आयुष्य समजून घेण्यासाठी गरजेची असते.

कविता ३९ : वेळ सांगते सगळं

वेळ कधीही खोटं बोलत नाही,
ती सगळ्यांचे मुखवटे उतरवते.
कोण आपलं, कोण परकं,
ती शांतपणे दाखवते.
नात्यांची गर्दी असते आजूबाजूला,
पण साथ देणारे हात मोजकेच असतात.
दुःखात मिळालेली एक साथ,
सुखातल्या शंभर शब्दांपेक्षा मोठी असते.
म्हणून नाती शब्दांनी नाही,
वेळेने मोजायची असतात.

कविता ४० : मनाचा आधार

हात धरून चालायची वेळ आली,
तेव्हा वाटेवर पाय खेचले गेले.
साथ हवी होती, पण सावल्या विरल्या,
अपेक्षांच्या जागी शांतता उरली.
मन क्षणभर थकलं, डोळे भरले,
पण धैर्याने स्वतःला सावरले.
आधार बाहेर शोधला नाही,
तो मनातच दडलेला होता.
खचून न जाणारं मन,
तेच आयुष्याचं खरं बळ ठरलं.

कविता ४१ : उभं राहणं

जिथे साथ अपेक्षित होती,
तिथेच अडथळे उभे राहिले.
पाय ओढले गेले वाटेवर,
हात मोकळेच राहिले.
दुःख आलं, निराशा आली,
पण मनाने हार मानली नाही.
स्वतःलाच आधार मानलं,
आणि पुन्हा चालायला सुरुवात केली.

कविता ४२ : आमची फॅमिली

आमची फॅमिली म्हणजे हातात हात घालून चालणारी,
एकमेकांना सावरत पुढे नेणारी.
स्वार्थाला दारातच ठेवून,
प्रेमाला घरात स्थान देणारी.
आईवडिलांनी मुलासारखंच वाढवलं,
कधी कुठेही कमी पडू दिलं नाही.
गरज आधी, इच्छा नंतर,
असा जीवनाचा धडा दिला आम्हाला.
संकटातही एकत्र उभी राहणारी,
हीच आमची खरी संपत्ती—आमची फॅमिली.
खचून न जाणारं मन,
तेच मला पुढे नेणारं ठरलं.

कविता ४३ : नकळत दिलेला आधार

त्या काळात मन जपणारी मंडळी होती,
शब्द न बोलता साथ देणारी माणसं होती.
कुणी सल्ल्याने, कुणी शांत नजरेने,
माझ्या आयुष्याला सावरत गेली हळुवारपणे.
मदत म्हणून नाव दिलं नाही कुणी,
पण ओझं हलकं झालं नकळत कुणामुळे तरी.
अडचणींच्या गर्दीत आधार मिळत गेला,
विश्वासाचा धागा घट्ट होत गेला.
त्या सगळ्यांचे ऋण शब्दांत मावत नाही,
पण मनापासून कृतज्ञता कायमची आहे.

४४: मार्गदर्शन

आयुष्यात कठीणही क्षण येतात, सौम्यही क्षण,
दोन्ही हाताळता आले तरच घडतो मनुष्यपण.
कठीण प्रसंग धैर्य शिकवतात,
सौम्य प्रसंग संयम शिकवतात.
एकाने ताकद वाढते,
दुसऱ्याने संवेदना जपली जाते.
दोन्ही टाळली तर वाट खुंटते,
प्रवास मधेच थांबतो.
शिकवण स्वीकारली तरच माणूस पुढे जातो,
नाहीतर कुठेही स्थिर होऊ शकत नाही.

कविता ४५: निर्णय

मीच माझ्या नशिबाची विधाता आहे,
माझ्या हातातच आयुष्याची रेषा आहे.
काही निर्णय आयुष्य फुलवतात,
काही क्षणात स्वप्नं जाळतात.
वेळ, परिस्थिती, माणसं बदलतात,

पण निर्णयाचे परिणाम कायम राहतात.
भीतीपोटी घेतलेले पाऊल,
आयुष्य मागे ओढून नेतं.
धैर्याने घेतलेला निर्णय,
नशिबालाच नवं वळण देतो.